

การสอนไวยากรณ์ ที่น่าสนใจ

* ปริญญา เกื้อหนุน

มันจะมีคำถามเสมอว่า มีความจำเป็นมากเพียงใดในการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา ทั้งนี้เพราะนักศึกษาเหล่านั้นได้เรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมาตั้งแต่ระดับประถมหรือไม่อย่างซ้ำก็เรียนตั้งแต่ระดับมัธยมต้น ไม่เพียงแต่ผู้สอนจะเกิดความไม่แน่ใจในตนเองแล้ว นักศึกษาบางส่วนก็เกิดความเบื่อหน่ายกับการเรียนไวยากรณ์เป็นอย่างมาก ยิ่งที่เป็นเช่นนี้ เพราะไวยากรณ์ภาษาอังกฤษไม่มีความสำคัญหรือไม่มีความจำเป็นในการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเลยกระนั้นหรือ ผู้สอนและนักศึกษาที่อาจจะตอบโดยไม่ต้องลังเลเลยว่า ห้ามมิได้

ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมีความสำคัญอย่างมากสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษ เพราะไวยากรณ์เป็นกฎเกณฑ์ทางภาษาเช่นเดียวกับกฎเกณฑ์ในสาขาวิชาอื่น ๆ ซึ่งถ้าผู้ใดไม่เข้าใจกฎเกณฑ์เหล่านั้นย่อมจะเกิดปัญหาในด้านการเรียนรู้อย่างแน่นอน เช่นเดียวกับความไม่เข้าใจในกฎเกณฑ์ทางภาษาย่อมนำความยากลำบากแก่ผู้เรียนในการใช้ภาษาติดต่อสื่อสารได้เช่นเดียวกัน แต่ที่เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนการสอนเพราะมักจะพบว่า การสอนไวยากรณ์จะปรากฏในรูปแบบการท่องเที่ยวแบบฝึกหัดไม่น่าสนใจ หรือทั้งผู้เรียนและผู้สอนไม่รู้ว่ามีจุดมุ่งหมายอะไร เพื่ออะไร จึงมองไม่เห็นความจำเป็นและหมดความกระตือรือร้น

* อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย : กศ.ม. (ภาษาและวรรณคดี-อังกฤษ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ไปเลย

ถ้าจะกล่าวถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยตรงเลยนั้นแทบไม่มีเลย แต่ถ้าจะพูดถึงประโยชน์โดยอ้อมที่ได้รับจากการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษนั้นมีมากมายเหลือเกิน อย่างน้อยที่สุดในการใช้ทักษะทั้งสี่ประเภทในภาษาไม่ว่าจะเป็นการฟัง พูด อ่าน เขียน ย่อมต้องอาศัยความรู้จากไวยากรณ์มาใช้ตลอดเวลาและจะอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ใช้ภาษาอย่างยิ่ง ดังนั้นในการเรียนการสอนไวยากรณ์ปัจจุบันนี้ ผู้สอนจึงได้คิดค้นวิธีการสอนที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของตนและยังทำให้แบบฝึกหัดน่าสนใจยิ่งขึ้น ซึ่งมักจะเป็นกิจกรรมที่ใช้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Barry Baddock 1988 : 40-41) ได้ใช้วิธีการสอนแบบแก้คำผิดในประโยค (An Error Spotting Exercise) โดยผู้สอนมีแบบฝึกหัด 2 ชุดให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดคนละ 1 ชุด โดยให้นักศึกษาคำผิดหรือส่วนที่ผิดในประโยค ซึ่งจะปรากฏประโยคละ 1 แห่ง การทำแบบฝึกหัดดังกล่าวนี้ผู้สอนจะต้องสอนเนื้อหาอื่น ๆ ก่อนที่จะให้ทำแบบฝึกหัด การทำแบบฝึกหัดดังกล่าวจึงมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่หนึ่ง ผู้สอนแจกแบบฝึกหัด 2 ชุด แบบฝึกหัดชุด

List A	List B	Grammar Error
1	2	Singular subject-Plural Verb
3	16	

ในการทำแบบฝึกหัดจับคู่ความผิดพลาดไวยากรณ์ในแต่ละประโยค ผู้สอนต้องบอกนักศึกษาว่าข้อผิดพลาดในแบบฝึกหัดชุด A จะเหมือนกับในแบบฝึกหัดชุด B ดังนั้นทุกข้อจึงสามารถจับคู่ได้ทั้งหมด

A ให้กับนักศึกษาในกลุ่ม A และแจกแบบฝึกหัดชุด B แบบฝึกหัดทั้งสองชุดมีข้อผิดพลาดเหมือนกัน นักศึกษาแต่ละคนต้องหาส่วนที่ผิดในแต่ละประโยคโดยยังไม่ต้องแก้ไขในส่วนที่ผิดนั้น

ขั้นที่สอง นักศึกษาที่มีแบบฝึกหัดชุด A จะจับคู่กับนักศึกษาที่มีแบบฝึกหัดชุด B นักศึกษาที่มีชุด A จะบอกกับเพื่อนที่เป็นคู่ว่าแบบฝึกหัดของตนเองผิดหลักไวยากรณ์อย่างไร เช่น นักศึกษาในกลุ่ม A จะบอกว่าแบบฝึกหัดชุด A ข้อ 2 ประธานเอกพจน์บุรุษที่สาม (mother) ต้องใช้กริยาในประโยคเป็นเอกพจน์บุรุษที่สาม (has ไม่ใช่ have) ด้วย (If the mother already have a lot of Children, abortion Should be allowed) นักศึกษาในกลุ่ม B ที่มีแบบฝึกหัดกลุ่ม B ก็จะทำประโยคที่มีความผิดพลาดไวยากรณ์เหมือนกันก็คือ ข้อ 16 ซึ่งมีประธานเป็นเอกพจน์บุรุษที่สาม (nobody) ต้องใช้กริยาในประโยคเป็นเอกพจน์บุรุษที่สาม (wants ไม่ใช่ want) เช่นเดียวกัน (Isolated old people must feel that nobody want them) ซึ่งนักศึกษาทั้งสองคนจะกรอกผลการจับคู่ลงไปในตารางที่เตรียมไว้ดังตัวอย่างดังนี้

ขั้นที่สาม ขั้นนี้ผู้สอนจะถามนักศึกษาแต่ละคู่ว่าแบบฝึกหัดชุด A และ B ที่ผิดพลาดไวยากรณ์เหมือนกันตรงกับข้อไหนบ้าง ในขั้นที่สามนักศึกษาอาจมีการโต้แย้งกัน เพราะอาจจะมีคำตอบที่แตกต่างกันซึ่งผู้สอน

จะต้องรับฟังข้อโต้แย้งเหล่านั้นเพื่อทราบความเข้าใจต่าง ๆ ของนักศึกษาให้

ขั้นที่สี่ เป็นขั้นการเฉลยคำตอบในแบบฝึกหัดที่นักศึกษาทำไม่ได้หรือทำไม่ถูกต้อง ซึ่งในขั้นนี้ผู้สอนจะต้องอธิบายข้อสงสัยที่ผู้สอนได้รับฟังจากการโต้แย้งในขั้นที่สามที่ผ่านมา

นอกจากวิธีการสอนที่กล่าวมาแล้ว ผู้สอนอาจจะใช้วิธีการสอนอื่น ๆ อีกที่น่าสนใจกล่าวคือ (**Marianne Celee-Murcia 1980 : 2-3, 19**) ได้ใช้วิธีการสอนไววยากรณ์เป็นกลุ่ม เหตุผลของการใช้วิธีการสอนไววยากรณ์เป็นกลุ่มก็เพื่อให้นักศึกษาได้เปลี่ยนบรรยากาศเป็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษากับนักศึกษา ซึ่งทำให้มีการเรียนรู้ที่ดีขึ้น นอกจากนั้นนักศึกษาบางคนอาจไม่ได้มีส่วนร่วมในการเรียนในบรรยากาศการเรียนแบบเดิม สามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการเรียนแบบกลุ่มได้มากขึ้น ซึ่งนักศึกษาบางคนมักจะพร้อมที่จะรับฟังคำอธิบายข้อแนะนำ และการแก้ไขข้อผิดพลาดจากเพื่อนมากกว่าจากผู้สอน นักศึกษายังมีความรับผิดชอบต่องานตัวเองเมื่อใช้วิธีการเรียนวิธีนี้ นอกจากนั้นแล้วการสอนแบบกลุ่มยังช่วยลดภาระที่เนื้อหาการสอนมากเกินไปที่จะสอนได้ทัน **Celee-Murcia** ได้เสนอขั้นตอนในการสอนไว้เป็นลำดับดังนี้

1. ผู้สอนอธิบายปัญหาและข้อผิดพลาดที่มักจะเกิดขึ้นในไววยากรณ์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่ต้องการสอน
2. ทบทวนเรื่องที่จะสอนโดยการบรรยายสั้น ๆ หรือให้นักศึกษาอ่านเรื่องที่มีเนื้อหาทางไววยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องที่จะสอนนั้น
3. ผู้สอนให้การบ้านแก่นักศึกษาไปทำเช่นการทำแบบฝึกหัดทางไววยากรณ์ภาษาเกี่ยวกับการใช้คำนำหน้านาม **a/an/some/the** ซึ่งเป็นแบบฝึกหัดแบบเติมคำในเรื่องที่กำหนดมาให้
4. ผู้สอนเตรียมให้นักศึกษาเพื่อทำงานเป็นกลุ่มโดยแนะนำวิธีการตรวจแบบฝึกหัดของนักศึกษาแต่ละ

กลุ่มว่าทำอย่างไร

5. การทำงานในกลุ่ม (นักศึกษาในแต่ละกลุ่มมีประมาณ 4-5 คน) นักศึกษาในกลุ่มจะเปรียบเทียบคำตอบและพูดจาให้ได้คำตอบที่แน่นอนแล้วเขียนคำตอบลงตารางของกลุ่มไว้ เมื่อเสร็จแล้ว แต่ละกลุ่มก็จะส่งตารางที่กรอกคำตอบเรียบร้อยแล้วคืนให้ผู้สอน

6. ผู้สอนเฉลยคำตอบในขั้นนี้ ครูผู้สอนต้องบอกคำตอบที่ถูกต้องแก่นักศึกษาและอธิบายปัญหาเกี่ยวกับการใช้ไววยากรณ์ให้นักศึกษาได้เข้าใจ

7. ขั้นติดตามผลในขั้นนี้อาจารย์ผู้สอนจะแจกแบบฝึกหัดชุดใหม่ เป็นแบบฝึกหัดการเขียนที่เป็นเนื้อเรื่องในเรื่องนั้นจะมีข้อผิดพลาดทางไววยากรณ์เกี่ยวกับคำนำหน้านาม **/a/an/some/the** ซึ่งข้อผิดพลาดในเรื่องนั้น ๆ จะเป็นข้อผิดพลาดที่เหมือนกับที่นักศึกษาได้ทำผิดจากแบบฝึกหัดเติมคำในอีกเรื่องหนึ่งที่ผ่านมา ทั้งนี้ผู้สอนต้องการที่จะวัดว่าจากการสอนด้วยการให้ทำงานเป็นกลุ่ม โดยให้เติมคำที่อ่านมานั้น นักศึกษามีความเข้าใจบทเรียนเพียงใด

8. การทำงานในกลุ่มเช่นเดียวกับตอนที่ 5 ที่นักศึกษาจะต้องทำงานกันในกลุ่มหาคำตอบ

9. ผู้สอนเฉลยคำตอบเป็นขั้นที่ผู้สอนเฉลยคำตอบและฝึกให้นักศึกษาใช้หลักไววยากรณ์ที่เรียนให้ได้ดีขึ้น

10. นักศึกษาฝึกเขียนเรียงความในการเขียนเรียงความนี้จะเน้นที่ความถูกต้องในการใช้คำนำหน้านาม โดยผู้สอนจะให้เวลานักศึกษาในการตรวจสอบการใช้คำนำหน้านาม และผู้สอนจะให้คะแนนการใช้คำนำหน้านามเป็นพิเศษ

11. ในขั้นสุดท้ายของการเรียนการสอนก็คือการทดสอบการใช้คำนำหน้านามพร้อมกันกับหลักไววยากรณ์อื่น ๆ ซึ่งเป็นการสอบรวม

การสอนไววยากรณ์ในรูปกิจกรรมกลุ่มนี้สามารถใช้สอนไววยากรณ์ได้ทุก ๆ เรื่อง ขึ้นอยู่กับว่าผู้สอนจะประยุกต์ใช้อย่างไรจึงจะเหมาะสม

ผู้สอนไววยากรณ์ส่วนใหญ่มักจะมีความเห็นพ้อง

ต้องกันว่า การสอนไวยากรณ์โดยวิธีการให้นักศึกษาท่องกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์นั้นเป็นการทำลายการเรียนรู้และไม่เกิดผลในการเรียนแก่นักศึกษา ดังนั้นจึงมีข้อเสนอแนะการสอนไวยากรณ์ที่เน้น “ความถูกต้อง” (accuracy) กับเน้นความชำนาญในการใช้ (fluency) ซึ่งเป็นวิธีการสอนไวยากรณ์เพื่อใช้ในการสื่อความหมาย ทั้งนี้เพราะทั้งความถูกต้องและความชำนาญในการใช้ภาษาต้องฝึกฝนไปพร้อม ๆ กัน (Kripa K. Gautam 1988 : 34-35) ใช้วิธีการสอนไวยากรณ์ดังกล่าวนี้สอนนักศึกษาในอินเดียที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งมีขั้นตอนในการสอน 5 ขั้นตอนด้วยกันดังนี้คือ

ขั้นที่ 1 ผู้สอนให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดแบบเติมคำ (ซึ่งในที่นี้เป็นการสอนการใช้ (to - infinitive) โดยกำหนดคำที่จะเติมมาให้ดังตัวอย่าง

Choose the suitable phrases from the list below and write in the blanks of the following sentences : to dance, to sing, to drink, to watch, to wear, to eat, to swim.

1. Would you like to.....orange juice?

2. She likes.....colorful dresses at parties?.....etc.

ขั้นที่ 2 ผู้สอนให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดแบบเติมคำคล้ายกับขั้นที่ 1 แต่นักศึกษาจะต้องหาคำ to-infinitive ที่เหมาะสมมาเติมให้ถูกต้องทั้งความหมายและหลักไวยากรณ์ดังตัวอย่าง

Complete the following sentences with appropriate to-phrases

1. We go to a post office _____

2. In Britain you are not allowed _____ in the classrooms. etc.

ขั้นที่ 3 ผู้สอนให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดได้ตอบ

จากบทสนทนา โดยให้นักศึกษาเติมคำตอบของบทสนทนาดังตัวอย่างดังต่อไปนี้

In the following minimal exchanges A's queries have been given you must supply appropriate responses for B.

A : What do you propose to do after obtaining your B,A ?

B : _____ etc.

ขั้นที่ 4 ผู้สอนให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดได้ตอบจากบทสนทนา โดยให้นักศึกษาเติมในส่วนที่เป็นคำถามของบทสนทนาดังตัวอย่าง

In the following exchanges between A and B, B's responses have been given. Now imagine what A would have said to get responses uttered by B.

A : _____

B : No, I'd rather go by train.

A : _____

B : No, not yet. I have to talk to my parents about it. etc.

ขั้นที่ 5 ผู้สอนให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดโดยใช้คำตอบตอนสุดท้ายของบทสนทนาเป็นตัวแนะ (clues) ในการเติมบทสนทนาที่ว่าง ดังตัวอย่าง

Imagine the content of the conversation between A. and B. The closing utterances of B. have been given as clues to the nature of the conversation. You are required to complete the dialogue.

A _____

B _____

A _____

B I have to post some letters.

จากขั้นตอนของการสอนไวยากรณ์ 5 ขั้นตอน

ที่ยกตัวอย่างมานี้จะเห็นได้ว่าในชั้นที่ 1 นั้นผู้สอนมีความประสงค์ให้นักศึกษาเข้าใจรูปแบบของ **to-infinitive** ในประโยค ส่วนชั้นที่สอง เป็นแบบฝึกหัดที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักศึกษาเข้าใจวิธีการใช้ **to-infinitive** ในประโยคสำหรับชั้นที่ 3, 4 และ 5 นั้นผู้สอนมีจุดประสงค์เพื่อให้นักศึกษาฝึกการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย แต่ละชั้นจะยากขึ้นเรื่อย ๆ ไปจนถึงยากที่สุดในชั้นที่ 5 แบบฝึกหัดไวยากรณ์ดังกล่าวข้างต้นผู้สอนสามารถนำไปใช้ในการสอนไวยากรณ์ในเรื่องอื่น ๆ ให้น่าสนใจและมีความหมายมากขึ้น

การสอนภาษาในปัจจุบันมีแนวโน้มไปในทางการใช้วิธีการสอนเพื่อสื่อความหมายมากกว่าวิธีการสอนวิธีอื่น ๆ ทั้งนี้ นอกจากนักศึกษาเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน และมีส่วนร่วมในการเรียนแล้ว ยังเป็นการสนองความต้องการของนักศึกษาที่เห็นความจำเป็นของการเรียนไวยากรณ์อังกฤษ เพราะเห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษก็ต้องรู้ไวยากรณ์จึงทำให้ใช้ภาษาได้ถูกต้อง **Ruth Wajnryb (1988 : 35-38)** ได้ใช้วิธีการสอนที่เรียกว่า **Dictogloss** ในการสอนไวยากรณ์ **Dictogloss** เป็นการสอนไวยากรณ์โดยให้เขียนตามคำบอกของผู้สอน ประโยคหนึ่งที่ได้รับและจุดมุ่งหมายในการสอนวิธีดังกล่าวมีดังนี้คือ

1. เป็นการพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ ทางด้านไวยากรณ์ของนักศึกษาจากภาษาที่ใช้ในบทความหรือเรื่องที่อ่านให้ฟัง

2. เป็นการฝึกใช้ภาษาให้แก่ศึกษาในรูปแบบของปริบทที่มีความหมายมากกว่าการเรียนไวยากรณ์อย่างโดด ๆ

3. เป็นการฝึกนักศึกษาให้สื่อความหมายทางภาษา โดยมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนในการทำแบบฝึกหัดเป็นกลุ่มว่าทำไปเพื่ออะไร

4. เป็นการพัฒนาการเรียนรู้ทางภาษาของนักศึกษาโดยสนับสนุนให้นักศึกษาใช้ระบบวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอย่างมีระบบ

5. เป็นการสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา

6. เป็นการวัดความก้าวหน้าในการเรียนภาษาของนักศึกษาเพื่อว่าจะสามารถจัดการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ทั้งยังทำให้เกิดความสนุกสนานและปรับปรุงความรู้ของนักศึกษาที่เป็นปัญหาให้ถูกต้องและพัฒนาขึ้น

Ruth Wajnryb ได้ดำเนินการสอนดังต่อไปนี้
ชั้นที่ 1 เป็นขั้นเตรียม เป็นการเตรียมความรู้ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่จะนำมาบอกให้นักศึกษาเขียน โดยวิธีการระดมสมองให้ทำนายเกี่ยวกับเรื่องที่จะบอกให้เขียนจากชื่อเรื่อง หรือโดยการทำนายเรื่องที่จะบอกให้เขียนจากการใช้สื่อการสอนอื่น ๆ นอกจากนั้นผู้สอนจะต้องจัดให้นักศึกษานั่งในกลุ่มของตนเอง พร้อมทั้งสอนศัพท์บ้างพอสมควรแต่ไม่มากจนนักศึกษาสามารถเดาเรื่องได้

ชั้นที่ 2 ชั้นนี้เป็นชั้นที่ให้นักศึกษาเขียนตามคำบอก โดยผู้สอนจะอ่านให้นักศึกษาฟังสองเที่ยว เทียบแรกให้นักศึกษาฟังเพียงอย่างเดียว เทียบที่สองจึงให้นักศึกษาจดบันทึกคำหรือวลี หรือประโยคที่พวกเขาได้ยินลงในกระดาษ ในการอ่านผู้สอนต้องอ่านด้วยความเร็วปกติไม่ช้าหรือเร็วเกินไป

ชั้นที่ 3 ชั้นนี้เป็นชั้นการรวบรวมความคิด หรือเรื่องราวที่ได้จากการจดบันทึกจากการเขียนตามคำบอกให้เป็นเรื่องราวที่เกิดจากข้อมูลและความคิดที่คนในกลุ่มบันทึกได้ด้วยวิธีการปรึกษากันระหว่างนักศึกษาในกลุ่มนั้น การเขียนนักศึกษาต้องเน้นที่ความถูกต้องทางไวยากรณ์และความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์ของเนื้อหาโดยไม่จำเป็นต้องเหมือนกับต้นฉบับที่อ่านให้ฟัง และโดยความเป็นจริงแต่ละกลุ่มก็จะเขียนได้ไม่เหมือนกัน

ชั้นที่ 4 ชั้นนี้เป็นชั้นการตรวจสอบการเขียนของแต่ละกลุ่มบนกระดาษ โดยการเปรียบเทียบการเขียนประโยค

ต่อประโยค ตั้งแต่ประโยคที่หนึ่งไปจนกระทั่งถึง ประโยคสุดท้าย ผู้สอนจัดประโยคจากเรื่องที่นักศึกษา เขียนเป็นกลุ่มตามลำดับประโยคโดยให้ลำดับประโยค เดียวกันอยู่ในกลุ่มเดียวกัน เพื่อเปรียบเทียบแก้ไข

ให้ถูกต้องว่าผิดหรือถูกอย่างไร โดยมีการวิเคราะห์ วิจัยร่วมกับนักศึกษาในห้อง ตารางข้างล่างนี้เป็น ขั้นตอนในการสอนโดยวิธีนี้

ขั้นตอน	กิจกรรม				
1. กิจกรรม ก่อนการเขียน (Pre-dictation)	● นักศึกษาทำนายเรื่องที่จะเขียน ● นักศึกษาเรียนรู้ศัพท์จากผู้สอน ● เตรียมตัวนักศึกษาเพื่อทำกิจกรรม				
2. บอกให้ เขียน (Dictation)	● ผู้สอนอ่านให้นักศึกษาฟังเที่ยวที่หนึ่ง ● ผู้สอนอ่านให้นักศึกษาฟังและเขียนตามคำบอกครั้งที่สอง				
3. นักศึกษา เขียนเรื่องจาก ที่ได้จดบันทึก จากการฟัง (Reconstruction)	<table border="0"> <thead> <tr> <th>นักศึกษา</th> <th>อาจารย์</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td> ● ร่วมกันแต่งเรื่องจากการที่จดบันทึกจากการฟัง ● ร่วมกันตรวจสอบความถูกต้องของเรื่องที่เขียนทางด้าน - ไวยากรณ์ - ความสัมพันธ์ของประโยคในเรื่อง - ความหมาย </td> <td> ● ดูแลการทำงานของนักศึกษา ● เฉลยและวิเคราะห์ข้อผิดพลาด - ชี้ให้เห็นความผิดพลาดทางไวยากรณ์ในขอบเขตของเนื้อหาที่กำหนดเป็นจุดมุ่งหมายในการสอน - ชี้ข้อผิดพลาดและแก้ความผิดพลาดทางไวยากรณ์เนื้อหาอื่น ๆ นอกขอบเขตที่กำหนด </td> </tr> </tbody> </table>	นักศึกษา	อาจารย์	● ร่วมกันแต่งเรื่องจากการที่จดบันทึกจากการฟัง ● ร่วมกันตรวจสอบความถูกต้องของเรื่องที่เขียนทางด้าน - ไวยากรณ์ - ความสัมพันธ์ของประโยคในเรื่อง - ความหมาย	● ดูแลการทำงานของนักศึกษา ● เฉลยและวิเคราะห์ข้อผิดพลาด - ชี้ให้เห็นความผิดพลาดทางไวยากรณ์ในขอบเขตของเนื้อหาที่กำหนดเป็นจุดมุ่งหมายในการสอน - ชี้ข้อผิดพลาดและแก้ความผิดพลาดทางไวยากรณ์เนื้อหาอื่น ๆ นอกขอบเขตที่กำหนด
นักศึกษา	อาจารย์				
● ร่วมกันแต่งเรื่องจากการที่จดบันทึกจากการฟัง ● ร่วมกันตรวจสอบความถูกต้องของเรื่องที่เขียนทางด้าน - ไวยากรณ์ - ความสัมพันธ์ของประโยคในเรื่อง - ความหมาย	● ดูแลการทำงานของนักศึกษา ● เฉลยและวิเคราะห์ข้อผิดพลาด - ชี้ให้เห็นความผิดพลาดทางไวยากรณ์ในขอบเขตของเนื้อหาที่กำหนดเป็นจุดมุ่งหมายในการสอน - ชี้ข้อผิดพลาดและแก้ความผิดพลาดทางไวยากรณ์เนื้อหาอื่น ๆ นอกขอบเขตที่กำหนด				
4. วิเคราะห์และ แก้ข้อผิดพลาด (Analysis and correction)	● การแก้ข้อผิดพลาดจากการเขียนเรื่องของแต่ละกลุ่มโดยการเปรียบเทียบประโยคต่อประโยคจากเรื่องของแต่ละกลุ่ม				

วิธีการสอนดังกล่าวนี้เป็นวิธีการสอนวิธีหนึ่งที่นักศึกษาใช้ได้ผลในการเรียน ทั้งนี้เพราะเป็นบทเรียนที่มีกิจกรรมหลายอย่าง นักศึกษามีโอกาสในการฝึกฝนการใช้ภาษาและประเมินผลงาน การทำแบบฝึกหัดของตนเองได้ นอกจากนั้นแบบฝึกหัดในลักษณะดังกล่าวเป็นแบบฝึกหัดที่สร้างแรงจูงใจ ทำให้นักศึกษามีชีวิตชีวาที่เป็นเช่นนี้เพราะนักศึกษาได้มีโอกาสทำ

กิจกรรมกลุ่ม ซึ่งเป็นการท้าทายและทำให้นักศึกษาเกิดความรู้สึกสบายใจไม่มีกังวลเหมือนกับการทำแบบฝึกหัดคนเดียว การเรียนการสอนดังกล่าวนี้เป็นลักษณะการเรียนการสอนเพื่อการสื่อความหมาย นักศึกษาต้องรวบรวมข้อมูลที่บันทึกแต่งเป็นเรื่องราวขึ้นมาใหม่ นักศึกษาจึงต้องพูดจาสอบถามอภิปรายเพื่อหาข้อตกลงหรือข้อยุติ ทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์อย่างสูงในกลุ่ม

ข้อดีประการสุดท้ายของการสอนวิธีดังกล่าวนี้คือ การสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมาสั้นส่วนมากมักจะสอนกันแต่เพียงระดับประโยค แต่ในการสอนวิธีนี้นักศึกษาได้รับรู้ภาษาในรูปกลุ่มประโยค หรือเรื่องราวทำให้ผู้เรียน เรียนรู้ภาษาในบริบทที่มีความหมายเป็นเรื่องราวจึงเรียนรู้ได้ดีกว่า

จะเห็นว่าแนวการสอนไวยากรณ์ในปัจจุบัน

มักจะมีแนวโน้มในการสอนไวยากรณ์เพื่อสื่อความหมายโดยเสนอการสอนในรูปบริบทที่มีความหมาย ทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนใจและไม่น่าเบื่อเหมือนกับการสอนไวยากรณ์ ดังนั้นการสอนไวยากรณ์ที่กล่าวมานี้พอจะเป็นแนวทางให้ผู้สอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษใช้เป็นแนวทางในการสอนไวยากรณ์ โดยสามารถประยุกต์ใช้ได้ตามเหมาะสม ● ●

References

- Baddock, Barry. "Grammar Pairs : An Error-Spotting Exercise." **English Teaching Forum** Vol.XXVI, No 2 April 1988, pp. 40-41
- Celce-Murcia, Marianne. "Integrating Group Work with the Teaching of Grammar." **English Teaching Forum** Vol XXIII, No. 3 July 1980. pp. 2-3, 19.
- Gautam, Kripa K. "Teaching Grammar for Communication : A Methodology for the Unadvantage." **English Teaching Forum** Vol. XXVI, No. 4 October 1988 pp. 34-35.
- Wajnrub, Ruth. "The Dictogloss Method of Language Teaching : A Text-based Communicative Approach of Grammar" **English Teaching Forum** Vo. XXVI, No. 3 July 1988 pp. 35-38